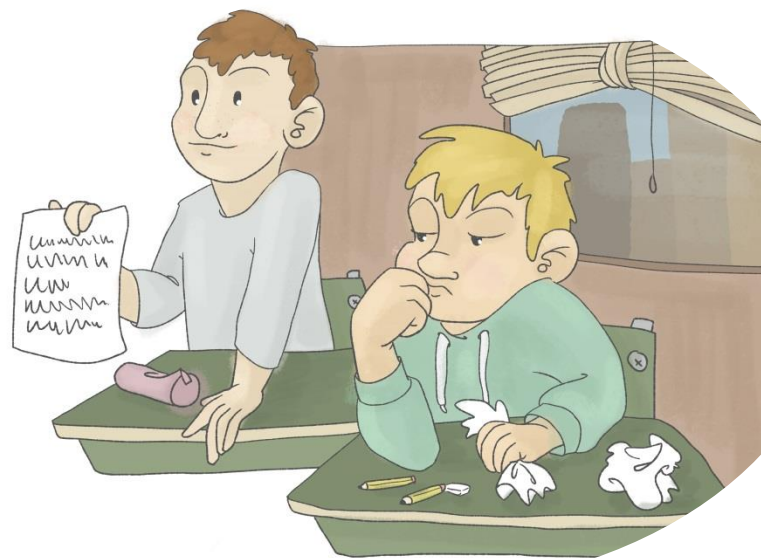

El millor de la classe

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: Alba Medinyà.

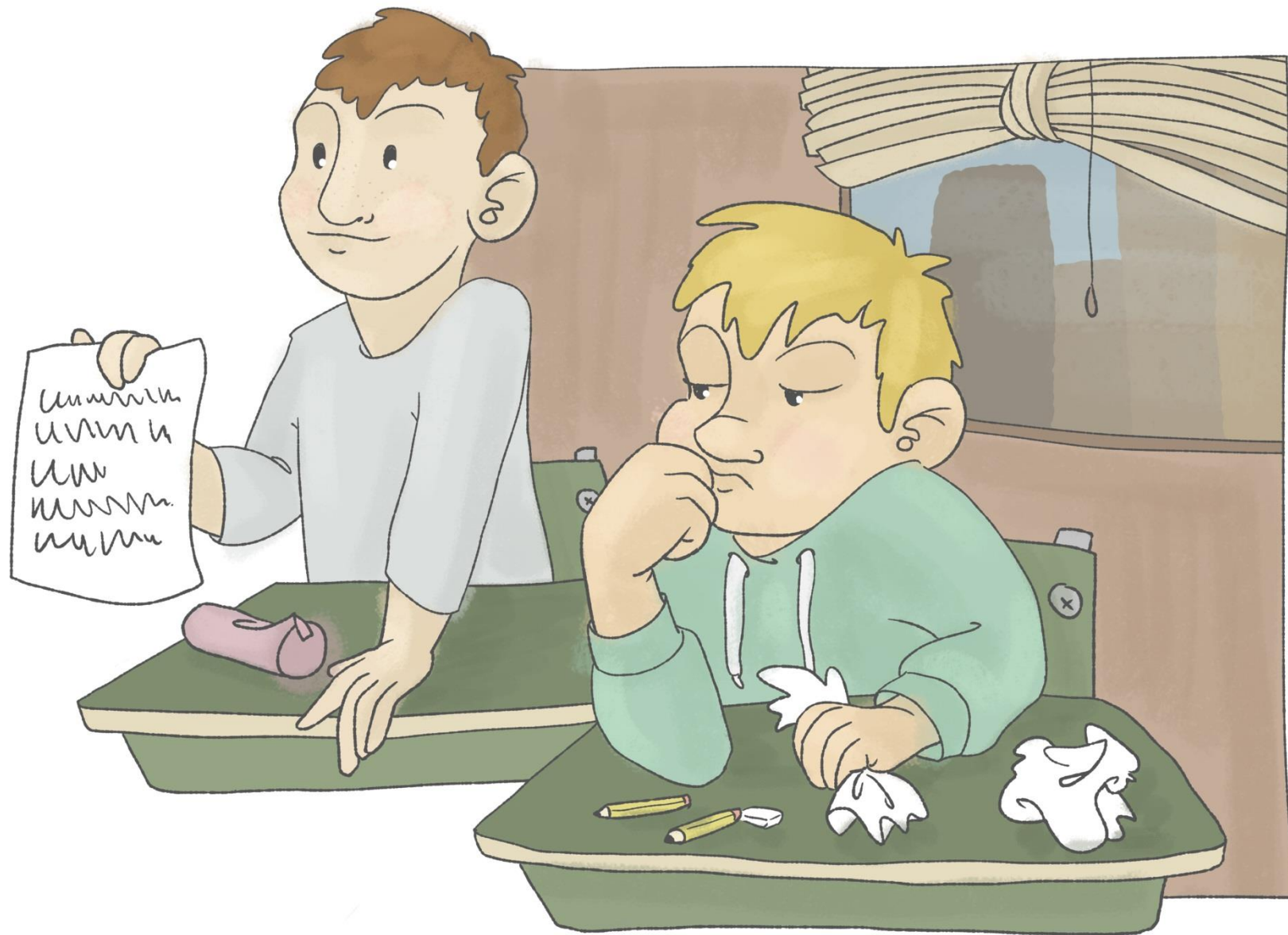
El Robert i el Gerard van junts a classe. A la classe de 1er A, també coneguda com la classe dels “Satèl·lits naturals”.

El Robert i el Gerard podrien ser bons amics, però entre ells s’interposen certs obstacles, el principal és que el Robert no suporta el Gerard. No el pot ni veure. Sabeu per què?

Perquè els dilluns, el Gerard arriba a classe amb unes redaccions de cap de setmana insuperables. I els dimarts, a música, fa un solo d'harmònica que arrenca, fins i tot, els aplaudiments de les mans artrítiques de la Senyoreta Pensacola. Els dimecres, és qui millor xuta, colpeja i encistella la pilota. Els dijous, a l'hora de biblioteca, han hagut de comprar llibres nous perquè ell ja s'havia llegit tots els de les prestatgeries. I els divendres... els divendres, el Gerard fa el que vol i, sigui el que sigui, sempre li surt bé. Per tot això –i més raons que no vénen al cas- és pel que el Robert no suporta el Gerard, perquè al costat seu, es creu només una ombra. És el segon, el tercer... el desè de la llista de fer bé les coses. L'etern aspirant a tot.

“Quina ràbia em fa, aquest paio!”, es deia el Robert cada vegada que el Gerard apareixia. Però el cert és que no era ràbia, el que sentia, era enveja. Un sentiment que li naixia a la planta dels peus i li pujava fins a cremar-li les galtes. Per culpa de l'enveja, el Robert havia deixat de ser ell mateix per convertir-se en algú altre. Algú malhumorat i que no feia res del que en realitat volia fer. Per culpa de l'enveja, els dilluns, el Robert llençava la redacció de cap de setmana a la paperera abans que ningú l'arribés a llegir. Els dimarts, a música, triava el triangle en lloc de l'harmònica –per por de fer el ridícul-. Els dimecres, es limitava a ser un simple observador de partits i curses perquè deia que tenia mal de panxa. Els dijous, no es podia concentrar en la lectura perquè estava massa pendent de com passava les pàgines el seu veí. I els divendres... els divendres el Robert estava tan cansat de tenir enveja tota la setmana que no li quedaven ànims per fer res prou divertit ni de profit.

L'enveja, com un monstre gegant, anava embolcallant el Robert i no deixava passar ni l'aire ni la llum del sol. Fins que va arribar aquell dia. Aquell gir inesperat que ho va canviar tot, a la classe dels “Satèl·lits naturals”: el concurs de dibuix del segon trimestre.

El Robert dibuixava molt bé. De fet, li agradava tant que, tot i tenir només sis anys, havia decidit que de gran seria dibuixant professional. Cases, cotxes, la maquinària impossible d'un rellotge i tot tipus de persones i animals, el Robert ho dibuixava tot. Malgrat això, va decidir no presentar-se al concurs. "Per què? Si segur que guanya el Gerard!", es repetia, per dins.

Ofuscat, una vegada més, el Robert, va mirar-se el full i l'enveja no el va deixar dibuixar res. En veure el seu paper en blanc, la Senyoreta Pensacola el va esperonar una mica, però el Robert li va dir que no participaria. Aquella, però, es veu que no era una opció. "Al concurs us hi presenteu tots, petit. Fes el que et plagui, però que tingui forma de dibuix!", li va respondre la mestra amb un somriure als llavis. Llavors, el Robert va agafar el llapis i va fer quatre gargots, de qualsevol manera, sense mirar-s'hi gens. En veure aquell nyap, la Senyoreta Pensacola va arrufar el nas, però no va dir res.

Un matí gebrat de febrer, es van donar els resultats del concurs a la sala d'actes de l'escola. Els guanyadors de cada curs pujaven a l'escenari, on el Director Budnik els feia entrega d'una caixa de llapis de colors. Quan va arribar el torn de primer, el Robert es va enfonsar a la seva cadira. I abans que diguessin cap nom, l'enveja ja treia el cap, com un follet burleta. El Director Budnik es va escurar la gola, "i el primer premi és per a...". El Robert va remugar, per sota el nas "Pel Gerard Soler... com sempre!". El director va seguir: "el primer premi és per a... la Marta Marsinyac!". La Marta Marsinyac?! El nom d'aquella nena va ressonar per tota la sala d'actes. Va ressonar fins i tot dins la seva petita closca. La Marta es va alçar i va pujar a l'escenari, fent petits saltets d'alegria. El Gerard se la mirava, somrient. El Robert, desconcertat.

Els dibuixos van ser exposats a l'entrada de l'escola. El del Gerard ni tan sols havia quedat entre els finalistes però ell, no semblava gens afectat. Al contrari. Anava amunt i avall, xerrant amb tothom, fins que... "Ei, Robert! On és el teu dibuix?", li va preguntar.

El Robert es va avergonyir abans de poder respondre. Si li ensenyava el seu dibuix, el Gerard se'n riuria segur. Però el Gerard, a la seva, va continuar. "M'han dit que és aquell d'allà però jo no m'ho crec. Tu dibuixes súper bé, ets el que millor dibuixa de la classe, i aquest dibuix sembla que l'hagi fet un nen de P3!". El Robert es va mirar el dibuix que estava assenyalant i va empassar saliva. Certament, aquell era el xurro que havia fet, convençut que no valia la pena esforçar-se.

"Sí. És el meu dibuix.", va assentir el Robert. Llavors, com si li expliqués un gran secret, va continuar, "però, en realitat, no l'he fet jo. L'ha fet el meu germà petit, el Guillem... que va a p3!". El Gerard, còmplice, va obrir molt els ulls i es va fer un fart de riure. Es va creure el que el Robert li explicava i, a més a més, va trobar que era una trapelleria la mar de divertida. I, per primer cop, el Robert no va sentir aquella enveja furiosa pujant-li per les cames. I va riure, al costat del Gerard, que ja no li semblava tan terrible.

Va sonar el timbre. Ja era hora de marxar. Els dos nens, van sortir junts de l'escola. "Escolta, Robert... per què no véns a casa meva demà i fem uns dibuixos guais?". El Robert va somriure. "D'acord. Et puc ensenyar a fer avions. I tractors, si vols".

El Gerard, emocionat, va aplaudir. Li encantaven els tractors. "A canvi, però, tu m'has de fer un favor", va posar el Robert com a condició. "El pròxim dia que toqui música, el solo d'harmònica el faré jo!". El Gerard va rumiar un segon i va assentir, una mica a contracor, perquè en el fons, a tothom li agrada, ser una estrella! A partir d'aquell dia, però, el Gerard es va haver d'acostumar a compartir protagonisme en aquelles coses en què tant brillava.

El Robert va deixar enrere aquella enveja tan poc productiva i va començar a fer les coses perquè volia, perquè li agradaven, perquè valien la pena, sense tenir en compte si el Gerard les feia millor que ell. El seu amic Gerard.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital